Категорія справи № **756/618/14-ц: не визначено.**
Надіслано судом: **не визначено.** Зареєстровано: **29.05.2019.** Оприлюднено: **29.05.2019.**
Номер судового провадження: **61-16732ск18**

Верховний Суд

Постанова

Іменем України

27 березня 2019 року

місто Київ

справа № 756/618/14-ц

провадження № 61-16732св18

Верховний Суд у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду:

головуючого - Стрільчука В. А.,

суддів: Карпенко С. О. (судді-доповідача), Кузнєцова В. О., Погрібного С. О., Ступак О. В.,

учасники справи:

заявник - Компанія «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х»,

боржник - Публічне акціонерне товариство «Перший інвестиційний банк»,

розглянувши у порядку спрощеного позовного провадження касаційну скаргу компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х», подану її представником Салатюком Дмитром Васильовичем, на ухвалу Оболонського районного суду міста Києва від 15 травня 2017 року у складі судді Тітова М. Ю. та ухвалу Апеляційного суду міста Києва від 05 липня 2017 року у складі колегії суддів: Українець Л. Д., Оніщука М. І., Шебуєвої В. А.,

ВСТАНОВИВ:

І. ІСТОРІЯ СПРАВИ

Стислий виклад позиції заявника

Компанія «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» у січні 2014 року звернулась до суду з клопотанням про визнання та надання дозволу на виконання рішень іноземного суду.

Вимоги клопотання обґрунтовувались тим, що Міжнародним арбітражним центром при Федеральній палаті економіки Австрії прийнято рішення у справі № SCH-5039 за позовом компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» до Публічного акціонерного товариства «Перший інвестиційний банк» (далі - ПАТ «Перший інвестиційний банк») про стягнення заборгованості на підставі банківської гарантії № 2704-19752. Рішення прийнято одноособово арбітром Францом Т. Шварцем.

Рішення Міжнародного арбітражного центру при Федеральній палаті економіки Австрії у справі № SCH-5039 складається з двох частин: Перше часткове рішення (з питань юрисдикції) від 17 січня 2011 року; Друге часткове рішення (по суті справи) від 28 лютого 2011 року.

Відповідно до Першого часткового рішення (з питань юрисдикції) від 17 січня 2011 року Міжнародний арбітражний центр при Федеральній палаті економіки Австрії вирішив: (a) сторони уклали дійсну арбітражну угоду, що міститься в банківській гарантії; (b) у результаті цього арбітр має юрисдикцію проводити слухання у справі, що порушена позивачем, і виносити у ній рішення; (c) відхилити заперечення відповідача щодо юрисдикції; (d) рішення про присудження оплати судових витрат за цим арбітражним процесом відкладається до винесення остаточного рішення.

Відповідно до пункту «a» Другого часткового рішення (по суті справи) від 28 лютого 2011 року Міжнародний арбітражний центр при Федеральній палаті економіки Австрії у справі № SCH-5039 вирішив, що відповідач повинен виплатити позивачу протягом 14 днів з часу вручення цього рішення 2 468 816, 80 євро, а також (плюс) наступні проценти: i) 11, 19 %

від 1 381 564,90 євро з 20 січня 2008 року до 21 грудня 2008 року; ii) 11, 19 % від 2 468 816,80 євро з 22 грудня 2008 року до 31 грудня 2008 року; iii) 9, 88 % від 2 468 816,80 євро з 01 січня 2009 року до 30 червня 2009 року; iv) 8, 38 % від 2 468 816,80 євро з 01 липня 2009 року і надалі.

Відповідно до пункту «b» Другого часткового рішення (по суті справи) від 28 лютого 2011 року рішення про витрати у справі залишається за кінцевим рішенням.

Міжнародним арбітражним центром при Федеральній палаті економіки Австрії 06 червня 2012 року у справі № SCH-5039 прийнято Остаточне рішення (стосовно витрат), згідно з яким ПАТ «Перший інвестиційний банк» зобов`язано сплатити на користь компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» 239 333, 57 євро витрат на судовий розгляд.

Заявник зазначає, що компетенція Міжнародного арбітражного центру при Федеральній палаті економіки Австрії розглядати справу за позовом Компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» (Австрія) до ПАТ «Перший інвестиційний банк» (Україна) та приймати у цій

справі остаточне арбітражне рішення грунтується на арбітражному застереженні (арбітражній угоді), що міститься в тексті гарантії оплати № 27.04-19752 , яка видана ВАТ «Перший інвестиційний банк» Компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.».

Стягувачем здійснено перерахунок процентів відповідно до пункту (iv) Другого часткового рішення станом на 20 квітня 2017 року. Офіційний курс Національного банку України станом на 20 квітня 2017 року становить 28, 7291 грн за 1 євро.

Відповідно до Другого часткового рішення від 28 лютого 2011 року стягненню з боржника підлягають такі суми: 2 468 816, 80 євро основного боргу, а також (плюс) наступні проценти: i) 11, 19 % від 1 381 564,90 євро з 20 січня 2008 року до 21 грудня 2008 року, що становить 142 737, 61 євро; ii) 11, 19 % від 2 468 816,80 євро з 22 грудня 2008 року до 31 грудня 2008 року, що становить 7 568, 78 євро; iii) 9, 88 % від 2 468 816,80 євро з 01 січня 2009 року до 30 червня 2009 року, що становить 120 957, 14 євро; iv) 8, 38 % від 2 468 816, 80 євро з 01 липня 2009 року і до 20 квітня 2017 року (дата складання цього клопотання), що становить 1 619 855, 81 євро, що разом складає 4 238 979, 00 євро та за офіційним курсом Національного банку України станом на 20 квітня 2017 року складає 121 782 051, 59 грн.

З урахуванням наведеного та клопотання, поданого на його доповнення, компанія «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» просила: 1) визнати Перше часткове рішення (з юрисдикції) Міжнародного арбітражного центру при Федеральній палаті економіки Австрії від 17 січня 2011 року у справі

№ SCH-5039 за позовом компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» до ПАТ «Перший інвестиційний банк»; 2) надати дозвіл на примусове виконання Другого часткового рішення (по суті) Міжнародного арбітражного центру при Федеральній палаті економіки Австрії від 28 лютого 2011 року у справі

№ SCH-5039 за позовом компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» до ПАТ «Перший інвестиційний банк»; 3) видати виконавчий лист про стягнення з ПАТ «Перший інвестиційний банк» на користь компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» 2 468 816, 80 євро основного боргу плюс наступні проценти: 11, 19 % від 1 381 564, 90 євро з 20 січня 2008 року до 21 грудня 2008 року, що становить 142 737, 61 євро; 11, 19 % від 2 468 816, 80 євро з 22 грудня 2008 року до 31 грудня 2008 року, що становить 7 568, 78 євро; 9, 88 % від 2 468 816, 80 євро з 01 січня 2009 року до 30 червня 2009 року, що становить 120 957, 14 євро; 8, 38 % від 2 468 816, 80 євро з 01 липня 2009 року і до 20 квітня 2017 року, що становить 1 619 855, 81 євро, що разом становить 4 238 979, 00 євро та за офіційним курсом Національного банку України гривні до євро станом на 20 квітня 2017 року складає 121 782 051, 59 грн; 4) надати дозвіл на примусове виконання Остаточного рішення (стосовно витрат) Міжнародного арбітражного центру при Федеральній палаті економіки Австрії від 06 червня 2012 року у справі

№ SCH-5039 за позовом компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» до ПАТ «Перший інвестиційний банк», відповідно до якого одноособовий арбітр Франц Т. Шварц вирішив, що ПАТ «Перший інвестиційний банк» повинно заплатити компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» витрати на судовий розгляд у сумі 239 333, 57 євро, що за офіційним курсом Національного банку України гривні до євро станом на 20 квітня 2017 року складає 6 875 838, 06 грн; 5) видати виконавчий лист про стягнення з ПАТ «Перший інвестиційний банк» на користь компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» витрат на судовий розгляд у сумі 239 333, 57 євро, що за офіційним курсом Національного банку України гривні до євро станом на 20 квітня 2017 року складає 6 875 838, 06 грн.

Стислий виклад заперечень боржника

ПАТ «Перший інвестиційний банк» просило відмовити у задоволенні клопотання про визнання та надання дозволу на виконання рішень іноземного суду, зокрема з тих підстав, що сторони угоди були недієздатними, а тому угода є недійсною; рішення ухвалені у справі, розгляд якої віднесений виключно до компетенції суду чи іншого уповноваженого органу відповідно до законодавства України; існує рішення суду України у спорі між тими сторонами, з того ж предмета і з тих же підстав, що набрало законної сили.

Стислий виклад змісту рішень судів першої та апеляційної інстанцій

Ухвалою Оболонського районного суду міста Києва від 15 травня 2017 року у задоволенні клопотання компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» про визнання та звернення до виконання рішення іноземного суду відмовлено.

Ухвала суду першої інстанції обґрунтовувалась тим, що рішенням Господарського суду міста Києва від 24 червня 2008 року у справі № 18/111 визнано недійсною банківську гарантію № 27.04-19752 з доповненнями до неї, а тому відсутні правові підстав для задоволення клопотання.

Ухвалою Апеляційного суду міста Києва від 05 липня 2017 року апеляційну скаргу компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» відхилено, ухвалу Оболонського районного суду міста Києва від 15 травня 2017 року залишено без змін.

Відхиляючи апеляційну скаргу компанії, суд апеляційної інстанції погодився з висновками суду першої інстанції, оскільки вважав, що до таких висновків суд першої інстанції дійшов на підставі всебічного і повного з`ясування обставин справи.

II. АРГУМЕНТИ УЧАСНИКІВ СПРАВИ

Короткий зміст вимог касаційної скарги

У касаційній скарзі, поданій до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ у липні 2017 року, компанія «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» просила скасувати ухвалу Оболонського районного суду міста Києва від 15 травня 2017 року та ухвалу Апеляційного суду міста Києва від 05 липня 2017 року, ухвалити нове рішення про задоволення вимог клопотання повністю.

Узагальнені доводи особи, яка подала касаційну скаргу

Касаційна скарга обґрунтовується порушенням судами першої та апеляційної інстанцій норм процесуального права та неправильним застосуванням норм матеріального права.

Заявник зазначає, що під час звернення із цим клопотанням подав усі передбачені Конвенцією про визнання і виконання іноземних арбітражних рішень від 10 червня 1958 року, яка ратифікована Українською РСР відповідно до Указу Президії Верховної Ради Української РСР від 22 серпня 1958 року «Про ратифікацію Конвенції про визнання і виконання іноземних арбітражних рішень» (далі - Нью-Йоркська конвенція), і національним законодавством України документи, у тому числі належним чином засвідчену копію арбітражної угоди.

Відмова суду першої інстанції у задоволенні клопотання, з якою погодився й апеляційний суд, на думку заявника, є необґрунтованою, так як суд не зазначив конкретних обставин і норм закону, застосувавши які дійшов висновку про відсутність підстав для задоволення клопотання.

Вважає, що суд безпідставно застосував до спірних правовідносин положення статті 396 ЦПК України (в редакції Закону України від 18 березня 2004 року № 1618-IV, далі - ЦПК України 2004 року), так як національне законодавство при вирішенні питання щодо визнання і надання дозволу на виконання на території України рішення іноземного арбітражного суду застосовується у разі, якщо відповідні питання не урегульовані нормами міжнародних договорів, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України. Нью-Йоркська конвенція, яка є чинною для України і Австрії, передбачає вичерпний перелік підстав для відмови у задоволенні такого клопотання і жодної із таких підстав у цій справі не встановлено.

Заявник зазначає, що рішенням Господарського суду міста Києва від 24 червня 2008 року, згідно з яким визнана недійсною банківська гарантія, окремо питання щодо недійсності арбітражної угоди не вирішувалося, тому це рішення не свідчить про її недійсність. Сторонами у третейському застереженні погоджено, що усі спори щодо банківської гарантії регулюються австрійським законодавством, у той час як Господарський суд міста Києва розглянув справу відповідно до положень національного законодавства.

Узагальнений виклад позиції інших учасників справи

У відзиві на касаційну скаргу ПАТ «Перший інвестиційний банк» просило відхилити касаційну скаргу, оскаржувані судові рішення залишити без змін.

III. ВІДОМОСТІ ПРО РУХ СПРАВИ У СУДАХ КАСАЦІЙНОЇ ІНСТАНЦІЇ ТА МЕЖІ РОЗГЛЯДУ СПРАВИ СУДОМ

Ухвалою Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 02 серпня 2017 року відкрито касаційне провадження, а ухвалою Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 08 листопада 2017 року справу призначено до судового розгляду.

Згідно зі статтею 388 ЦПК України (в редакції Закону України від 03 жовтня 2017 року № 2147-VIII, що набрав чинності 15 грудня 2017 року, далі - ЦПК України) судом касаційної інстанції у цивільних справах є Верховний Суд.

Відповідно до підпункту 4 пункту 1 розділу XIII «Перехідні положення» ЦПК України касаційні скарги (подання) на судові рішення у цивільних справах, які подані і розгляд яких не закінчено до набрання чинності цією редакцією Кодексу, передаються до Касаційного цивільного суду та розглядаються спочатку за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу.

Справу разом із матеріалами касаційного провадження передано до Верховного Суду у квітні 2018 року.

Відповідно до частини третьої статті 3 ЦПК України провадження у цивільних справах здійснюється відповідно до законів, чинних на час вчинення окремих процесуальних дій, розгляду і вирішення справи.

Під час визначення меж розгляду справи судом касаційної інстанції застосовані положення статті 400 ЦПК України, відповідно до яких під час розгляду справи в касаційному порядку суд перевіряє в межах касаційної скарги правильність застосування судом першої або апеляційної інстанції норм матеріального чи процесуального права і не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими. Суд касаційної інстанції перевіряє законність судових рішень лише в межах позовних вимог, заявлених у суді першої інстанції.

Згідно з положенням частини другої статті 389 ЦПК України підставами касаційного оскарження є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права.

Критерії оцінки правомірності оскаржуваних судових рішень визначені в статті 213 ЦПК України 2004 року, згідно з якими рішення суду повинно бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, яким суд, виконавши всі вимоги цивільного судочинства, вирішив справу згідно із законом. Обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з`ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

IV. ПОЗИЦІЯ ВЕРХОВНОГО СУДУ

Верховний Суд перевірив правильність застосування судами першої та апеляційної інстанцій норм матеріального та процесуального права, за наслідками чого зробив такі висновки.

Обставини, встановлені в рішеннях судів першої та апеляційної інстанцій

Судами першої та апеляційної інстанцій встановлено, що Міжнародним арбітражним центром при Федеральній палаті економіки Австрії ухвалено Перше часткове рішення (з питань юрисдикції) від 17 січня 2011 року у справі

№ SCH-5039 між компанією «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» (позивач) і ПАТ «Перший інвестиційний банк» (відповідач), відповідно до якого: a) сторони уклали дійсну арбітражну угоду, що міститься в банківській гарантії; b) у результаті цього арбітр має юрисдикцію проводити слухання у справі, що порушена позивачем, і виносити у ній рішення; c) відхилено заперечення відповідача щодо юрисдикції; d) рішення про присудження оплати судових витрат за цим арбітражним процесом відкладається до винесення остаточного рішення.

Відповідно до пункту «a» Другого часткового рішення (по суті справи) Міжнародного арбітражного центру при Федеральній палаті економіки Австрії від 28 лютого 2011 року у справі № SCH-5039 між компанією «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» (позивач) і ПАТ «Перший інвестиційний банк» (відповідач) Міжнародний арбітражний центр при Федеральній палаті економіки Австрії у справі № SCH-5039 вирішив, що відповідач повинен виплатити позивачу протягом 14 днів з часу вручення цього рішення 2 468 816, 80 євро плюс наступні проценти: i) 11, 19 % від 1 381 564, 90 євро з 20 січня 2008 року до 21 грудня 2008 року; ii) 11, 19 % від 2 468 816, 80 євро з 22 грудня 2008 року до 31 грудня 2008 року; iii) 9, 88 % від 2 468 816, 80 євро з 01 січня 2009 року до 30 червня 2009 року; iv) 8, 38 % від 2 468 816, 80 євро з 01 липня 2009 року і надалі.

Відповідно до пункту «b» Другого часткового рішення (по суті справи) Міжнародного арбітражного центру при Федеральній палаті економіки Австрії від 28 лютого 2011 року рішення про витрати у справі залишається за кінцевим рішенням.

Остаточним рішенням (стосовно витрат) Міжнародного арбітражного центру при Федеральній палаті економіки Австрії від 06 червня 2012 року у справі

№ SCH-5039 між компанією «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» (позивач) і ПАТ «Перший інвестиційний банк» (відповідач) відповідача зобов`язано сплатити на користь позивача протягом 14 днів після одержання цього рішення витрати на судовий розгляд у сумі 239 333, 57 євро.

Також установлено, що ВАТ «Перший інвестиційний банк», правонаступником якого є ПАТ «Перший інвестиційний банк», видано компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» гарантію оплати № 27.04-19752, що підписана головою правління банку.

У гарантії, виданій банком, зазначено, з урахуванням доповнення

№ 2804-17327, що банк проінформований їхнім клієнтом ПП «Флеш» про те, що він є гарантом належного виконання контракту № 105/2004 від 17 червня 2005 року, укладеного між компанією «Navigator Handelgesellschaft M.B.H.» і компанією «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.», з купівлі обладнання для первинної переробки худоби та переробки м`яса на повну вартість першої частини товарів, що будуть відвантажені відповідно до контракту

№ 105/2004 у сумі 3 268 521, 00 євро: перший внесок у сумі 621 701, 20 євро має бути сплачений не пізніше 20 червня 2005 року; другий внесок у сумі 160 000, 00 євро - не пізніше 25 вересня 2005 року; решта у сумі 2 486 816, 80 євро - 18 рівними щомісячними внесками за відповідним графіком.

ПАТ «Перший інвестиційний банк» зобов`язалося безумовно виплатити на першу письмову вимогу компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» будь-яку суму до максимальної суми 2 486 816, 80 євро.

Вимога буде належно підписана одержувачем і буде містити заяву, що ПП «Флеш» не виконав своїх договірних зобов`язань щодо оплати як гарант компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» із зазначенням суми та строку оплати неоплаченого внеску (внесків).

Також в гарантії зазначено, що вона регулюється австрійським законодавством. Будь-які суперечки, що виникають у зв`язку з цією гарантією, будуть остаточно вирішуватися за правилами примирення в арбітражу Арбітражного Центру Австрійської Федеральної Економічної Палати. Трибунал буде складатись з одного арбітра, призначеного за зазначеними правилами. Арбітражна процедура відбуватиметься й рішення буде прийняте у місті Відень, мовою арбітражу буде англійська.

Рішенням Господарського суду міста Києва від 24 червня 2008 року у справі № 18/111, залишеним без змін постановою Київського апеляційного господарського суду від 20 жовтня 2008 року та постановою Вищого господарського суду України від 12 березня 2009 року, визнано недійсною гарантію № 27.04-19752 з доповненням до неї № 28.04-17327 , підписану 25 квітня 2006 року, бенефіціаром за якою є фірма компанія «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.», банком-гарантом - ПАТ «Перший інвестиційний банк».

Судами у зазначеній справі встановлено, що у матеріалах справи відсутні докази вчинення сторонами дій, передбачених розділами I та II Положення про порядок здійснення банками операцій за гарантіями в національній та іноземних валютах, затвердженого постановою Правління Національного банку України від 14 грудня 2004 року № 639, зокрема, доказів звернення ПП «Флеш» до банка із заявою про надання гарантії та доказів укладення відповідного договору гарантії.

Гарантія не містить дати та місця її складання, підписана головою правління ПАТ «Перший інвестиційний банк» без рішення відповідного колегіального органу з перевищенням повноважень, які в подальшому не були схвалені самим банком.

Ухвалою Верховного Суду України від 09 квітня 2009 року за касаційною скаргою компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» відмовлено у порушенні провадження з перегляду у касаційному порядку постанови Вищого господарського суду України від 12 березня 2009 року.

Оцінка аргументів, викладених у касаційній скарзі

Щодо норм права, які підлягали застосуванню судами першої та апеляційної інстанцій

В оцінці доводів касаційної скарги Верховний Суд врахував, що питання щодо визнання та виконання рішень іноземних судів в Україні регулюється Нью-Йоркською конвенцією. Відповідно до статті 6 Закону України «Про правонаступництво України» Україна підтвердила свої зобов`язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України. Нью-Йоркська конвенція набрала чинності для України 10 січня 1961 року.

Згідно зі статтею 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. Укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України.

За правилами статті 19 Закону України «Про міжнародні договори України» якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору.

Відповідно до статті 15 Закону України «Про міжнародні договори України» чинні міжнародні договори України підлягають сумлінному дотриманню Україною відповідно до норм міжнародного права. Згідно з принципом сумлінного дотримання міжнародних договорів Україна виступає за те, щоб й інші сторони міжнародних договорів України неухильно виконували свої зобов`язання за цими договорами.

З огляду на наведене, положення Нью-Йоркської конвенції є обов`язковими до виконання Україною, є пріоритетними та мають вищу юридичну силу щодо національного законодавства України (за винятком Конституції України), що регулюють спірні правовідносини.

У частині першій статті I Нью-Йоркської конвенції передбачено, що цей міжнародний договір застосовується до визнання і виконання арбітражних рішень, постановлених на території іншої держави, ніж держава, де запитуються їх визнання і виконання, за спорами, сторонами в яких можуть бути як фізичні, так і юридичні особи. Її належить застосовувати також щодо арбітражних рішень, які не вважаються внутрішніми рішеннями у тій державі, де запитуються їх визнання та виконання.

За правилами статті II цієї конвенції кожна договірна держава визнає письмову угоду, за якою сторони зобов`язуються передавати в арбітраж всі або будь-які спори, що виникли або можуть виникнути між ними у зв`язку з будь-якими конкретними договірними або

іншими правовідносинами, об`єкт яких може бути предметом арбітражного розгляду. Термін «письмова угода» включає арбітражне застереження в договорі або арбітражну угоду, підписану сторонами, або відображається в обміні листами або телеграмами.

Відповідно до статті III Нью-Йоркської конвенції кожна договірна держава визнає арбітражні рішення як обов`язкові та виконує їх відповідно до процесуальних норм тієї території, де запитуються визнання та виконання цих рішень, на умовах, викладених у статтях Конвенції.

Відповідно до частини першої статті 390 ЦПК України 2004 року (процесуального закону України, чинного на момент постановлення оскаржуваних судових рішень) рішення іноземного суду (суду іноземної держави; інших компетентних органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних чи господарських справ; іноземних чи міжнародних арбітражів) визнаються та виконуються в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов`язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

Згідно зі статтями 391, 392 ЦПК України 2004 року рішення іноземного суду може бути пред`явлено до примусового виконання в Україні протягом трьох років з дня набрання ним законної сили і розглядається судом за місцем проживання (перебування) або місцезнаходженням боржника. Якщо боржник не має місця проживання або місцезнаходження на території України або його місце проживання або місцезнаходження невідоме, питання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду розглядається судом за місцезнаходженням в Україні майна боржника.

Верховний Суд під час розгляду справи керується тим, що клопотання про визнання й виконання рішень іноземних судів (арбітражів) суд розглядає у визначених ними межах і не може вдаватися до оцінки правильності цих рішень по суті, вносити до них будь-які зміни.

Згідно із наведеними нормами права Україна як держава за загальним правилом визнає та виконує іноземні арбітражні рішення на підставі норм міжнародного права, імплементованих у національному законодавстві, не здійснюючи оцінки їх правильності по суті.

Питання, які підлягають дослідженню під час розгляду клопотання про визнання та надання дозволу на виконання рішення іноземного суду на території України

Відповідно до частини першої статті V Нью-Йоркської конвенції у визнанні та виконанні арбітражного рішення може бути відмовлено на прохання тієї сторони, проти якої воно спрямоване, тільки якщо ця сторона надасть компетентній владі за місцем, де проситься визнання і приведення у виконання, докази того, що:(a) сторони в арбітражній угоді були за застосованим до них законом у будь-якій мірі недієздатними, або ця угода є недійсною згідно із законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а за відсутності такої вказівки, за законом країни, де рішення було винесене;

(b) або сторона, проти якої винесене рішення, не була належним чином повідомленою про призначення арбітра або про арбітражний розгляд чи з інших причин не могла надати свої пояснення; (c) або зазначена ухвала винесена щодо спору, не передбаченого або такого, що не підпадає під умови арбітражної угоди або арбітражного застереження в договорі, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди або арбітражного застереження в договорі, з тим, проте, що якщо постанови з питань, що охоплюються арбітражною угодою або застереженням, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою або застереженням, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанову з питань, що охоплюються арбітражною угодою або арбітражним застереженням у договорі, може бути визнана та приведена до виконання; (d) або склад арбітражного органу або арбітражний процес не відповідали угоді сторін або, за відсутності такого, не відповідали закону тієї країни, де мав місце арбітраж; (e) або рішення ще не стало остаточним для сторін або було скасоване чи призупинене виконанням компетентною владою країни, де воно було винесене, або країни, закон якої застосовується.

Відповідно до частини першої статті 35 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» арбітражне рішення, незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається обов`язковим і при поданні до компетентного суду письмового клопотання виконується з урахуванням положень цієї статті та статті 36, відповідно до якої у визнанні або у виконанні арбітражного рішення, незалежно від того, в якій державі воно було винесено, може бути відмовлено лише: 1) на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть компетентному суду, у якого просить визнання або виконання, доказ того, що: одна із сторін в арбітражній угоді, зазначеній у статті 7, була якоюсь мірою недієздатною; або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, за законом держави, де рішення було винесено; або сторону, проти якої винесено рішення, не було належним чином сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших поважних причин вона не могла подати свої пояснення; або рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте, якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана; або склад третейського суду або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж; або рішення ще не стало обов`язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено судом держави, в якій або згідно із законом якої воно було прийнято; або якщо суд визнає, що: об`єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законодавством України; або визнання та виконання цього арбітражного рішення суперечить публічному порядку України.

Згідно зі статтею 396 ЦПК України 2004 року клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду не задовольняється у випадках, передбачених міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України. Якщо міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, такі випадки не передбачено, у задоволенні клопотання може бути відмовлено: 1) якщо рішення іноземного суду за законодавством держави, на території якої воно постановлено, не набрало законної сили; 2) якщо сторона, стосовно якої постановлено рішення іноземного суду, була позбавлена можливості взяти участь у судовому процесі через те, що їй не було належним чином повідомлено про розгляд справи; 3) якщо рішення ухвалене у справі, розгляд якої належить виключно до компетенції суду або іншого уповноваженого відповідно до закону органу України; 4) якщо ухвалене рішення суду України у спорі між тими самими сторонами, з того ж предмета і на тих же підставах, що набрало законної сили, або якщо у провадженні суду України є справа у спорі між тими самими сторонами, з того ж предмета і на тих же підставах до часу відкриття провадження у справі в іноземному суді; 5) якщо пропущено встановлений міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, та цим Законом строк пред`явлення рішення іноземного суду до примусового виконання в Україні; 6) якщо предмет спору за законами України не підлягає судовому розгляду; 7) якщо виконання рішення загрожувало б інтересам України; 8) в інших випадках, встановлених законами України.

Верховний Суд визначив, що підстави для відмови у задоволенні клопотання про визнання та надання дозволу на виконання рішення іноземного суду, передбачені у частині першій цієї статті, суд застосовує виключно у разі наявного клопотання сторони, яка заперечує проти такого визнання та надання дозволу на виконання.

Підстави, визначені у частині другій статті V Нью-Йоркської конвенції, суд застосовує незалежно від наявності посилання сторони.

За частиною другою статті V Нью-Йоркської конвенції у визнанні і приведенні до виконання арбітражного рішення може бути також відмовлено, якщо компетентна влада країни, в якій проситься визнання і виконання, вважатиме, що:(a) об`єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законами цієї країни; (b) або визнання і приведення до виконання цього рішення суперечать публічному порядку цієї країни.

Підстави, наведені в частині другій статті V Нью-Йоркської конвенції, охороняють публічні інтереси держави, в якій подано клопотання про примусове виконання, та, відповідно, суди вправі використовувати їх ex officio, тобто в силу власних зобов`язань суду держави, після подання заяви про визнання й звернення до виконання арбітражного рішення.

Щодо автономності арбітражної угоди

У справі, що переглядається, судами встановлено, що рішенням Господарського суду міста Києва від 24 червня 2008 року у справі № 18/111, яке набрало законної сили, визнано недійсною гарантію № 2704-19752 з доповненням до неї № 2804-17327, підписану 25 квітня 2006 року, бенефіціаром за якою є фірма компанія «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.», банком-гарантом - ПАТ «Перший інвестиційний банк». На підставі зазначеного судового рішення суди у цій цивільній справі зробили висновок про те, що до спірних правовідносин підлягає застосуванню пункт «а» частини першої статті V Нью-Йоркської конвенції.

В оцінці таких висновків судів першої та апеляційної інстанцій Верховний Суд врахував, що Міжнародний арбітражний центр при Федеральній палаті економіки Австрії, дослідивши питання юрисдикції цього спору зазначеному суду, не встановив наявності перешкод у розгляді ним справи, за результатами чого ухвалив Перше часткове рішення (з питань юрисдикції).

Зважаючи на наведене, арбітражним рішенням спростовані доводи боржника про розгляд спору неналежним арбітражним судом.

Арбітражна угода володіє позитивним і негативним ефектом: вона зобов`язує сторони передавати спори в арбітраж і надавати складу арбітражу компетенцію щодо спорів, охоплених арбітражною угодою (позитивний ефект). Якщо виникає спір, який відноситься до обсягу арбітражного угоди, будь-яка зі сторін може передати його на розгляд складу арбітражу. З іншої сторони, арбітражна угода перешкоджає сторонам у спробах вирішити їх спори в суді (негативний ефект). Уклавши арбітражну угоду, сторони визначили інший обов`язковий для них порядок реалізації належних їм прав на використання судових засобів правового захисту, саме у певному (або певних) міжнародному комерційному арбітражеві. Сторона, яка уклала арбітражну угоду, не може ігнорувати такі її умови і замість обраного арбітражу звернутися до суду держави, який був би компетентним на вирішення спору за умови відсутності укладеної між сторонами подібної арбітражної угоди.

Конвенція закріплює підхід здійснення примусового виконання арбітражних рішень і арбітражних угод, який ґрунтується на презумпції дійсності та автономності арбітражних угод, формальної та матеріально-правової (частина перша статті II Нью-Йоркської конвенції). Ця презумпція дійсності може бути спростована лише за обмеженим переліком підстав.

Розглядаючи клопотання, надаючи оцінку його доводам та запереченням боржника, суди першої та апеляційної інстанцій не врахували принципу автономності арбітражної угоди (separabiliti). Цей принцип має на увазі, по-перше, що дійсність основного договору в принципі не впливає на дійсність включеної в нього арбітражної угоди і, по-друге, основний договір і арбітражна угода можуть бути підпорядковані різним законам.

Така автономність арбітражної угоди дає можливість сторонам спірних правовідносин мати гарантії того, що спір буде розглянуто у будь-якому випадку саме арбітражем. Оскільки наявність арбітражного застереження робить неможливим звернення до державних судових установ. На цих положеннях базується міжнародне право у регулюванні спірних правовідносин.

Укладаючи арбітражне застереження, сторони зазвичай передбачають передачу в арбітраж будь-яких спорів, включаючи спори щодо дійсності самого контракту (якщо такі спори прямо не виключені зі сфери дії арбітражного застереження). У подальшому, якби сторона могла відмовитися від арбітражу і заперечувати компетенцію арбітрів, посилаючись на недійсність контракту, то така можливість завжди використовувалася би недобросовісною стороною для зриву арбітражу.

Необхідно враховувати, що принцип автономності арбітражної угоди від основного договору полягає у тому, що арбітражна угода й основний договір розглядаються як дві окремі угоди, а тому недійсність договору не може бути підставою для автоматичної недійсності арбітражної угоди.

Відповідно до частини першої статті 8 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» суд, до якого подано позов у питанні, що є предметом арбітражної угоди, повинен, якщо будь-яка із сторін попросить про це не пізніше подання своєї першої заяви щодо суті спору, припинити провадження у справі і направити сторони до арбітражу, якщо не визнає, що ця арбітражна угода є недійсною, втратила чинність або не може бути виконана.

Нью-Йоркська конвенція передбачає, що кожна договірна держава визнає арбітражну угоду, за якою сторони зобов`язуються передавати до арбітражу всі або будь-які суперечки, які виникають або можуть виникнути між ними у зв`язку з якими-небудь конкретними договірними або іншими правовідносинами, об`єкт яких може бути предметом арбітражного розгляду. Зазначений обов`язок визнання арбітражної угоди вимагає від суду також тлумачити будь-які неточності в тексті арбітражної угоди та розглядати сумніви щодо її дійсності, чинності та виконуваності на користь її дійсності, чинності та виконуваності (принцип імунітету та автономії арбітражної угоди).

Таким чином, висновки судів першої та апеляційної інстанцій щодо недійсності арбітражної угоди у зв`язку з недійсністю гарантії є помилковими, оскільки зі змісту наведених рішень господарських судів випливає, що питання дійсності арбітражної угоди окремо від гарантії як правочину не було предметом судового розгляду, це правове питання не вирішувалося окремо судом, в тому числі не було вирішено відповідно до обраного сторонами права Австрійської Республіки, що підлягало застосуванню до зазначеного правочину.

Відповідно, посилання боржника на обов`язковість наведених рішень судів господарської юрисдикції під час вирішення цього клопотання є безпідставним, враховуючи наведені принципи автономності арбітражної угоди та презумпції її дійсності, а також принципу належності відповідному міжнародному комерційному арбітражеві власних повноважень вирішувати питання, чи має він компетенцію на вирішення того або іншого спору між сторонами арбітражного застереження.

Щодо письмової форми арбітражної угоди

Щодо заперечень боржника стосовно недотримання письмової форми арбітражної угоди, то такі доводи спростовуються правилами частини другої статті II Нью-Йоркської конвенції, відповідно до якої термін «письмова угода» включає арбітражне застереження в договорі, або арбітражну угоду, підписану сторонами, або міститься в обміні листами або телеграмами. У такому випадку відсутні вимоги щодо підпису телеграми, листа тощо.

Враховуючи, що гарантія була направлена боржником стягувачу, то відсутні підстави вважати, що відсутня письмова арбітражна угода між сторонами.

Частина друга статті II Нью-Йоркської конвенції має розглядатися як норма, що не перешкоджає застосуванню договірними державами менш суворих формальних стандартів. Такий підхід спирається на пункт 1 статті VII, який вказує, що положення цієї Конвенції не позбавляють жодну заінтересовану сторону права скористатися будь-яким арбітражним рішенням в тому порядку і в тих межах, які допускаються законом або міжнародними договорами країни, де порушене клопотання про визнання і приведення у виконання такого арбітражного рішення. Метою цієї норми є дозвіл застосування будь-яких національних або міжнародних правил, які можуть бути більш сприятливі для будь-якої зацікавленої особи.

Щодо принципу обов`язковості судових рішень арбітражу

Нью-Йоркська конвенція передбачає, що лише у виняткових та надзвичайних випадках допускається відмова у визнанні та наданні дозволу на виконання рішення іноземного суду на території держави, яка підписала цю Конвенцію.

Кожна договірна держава визнає арбітражні рішення як обов`язкові і приводить їх до виконання згідно з процесуальними нормами тієї території, де запитується визнання і приведення у виконання цих рішень, на умовах, викладених у цій Конвенції. До визнання і приведення у виконання арбітражних рішень, до яких застосовується ця Конвенція, не повинні застосовуватися істотно більш обтяжливі умови або більш високі мита або збори, ніж ті, які існують для визнання і приведення у виконання внутрішніх рішень (стаття III Нью-Йоркської конвенції).

Зважаючи на наведене, Верховний Суд врахував необхідність дотримання принципу обов`язковості судових рішень міжнародного комерційного арбітражу.

Здійснивши аналіз спірних правовідносин, зміст арбітражної угоди, текстів судових рішень арбітражу, а також враховуючи дію принципів імунітету та автономії арбітражної угоди, застосовуючи принцип обов`язковості судових рішень міжнародного комерційного арбітражу на території України, Верховний Суд дійшов переконання щодо відсутності підстав для висновку про порушення публічного порядку в результаті забезпечення визнання та примусового виконання в Україні зазначених судових рішень арбітражу. Доводів на доведення протилежного сторонами не наведено, Судом - не встановлено.

Інших заперечень боржником проти задоволення клопотання не наводилось, достатніх підстав, за яких у задоволенні клопотання про визнання та надання дозволу на виконання рішення іноземного суду необхідно відмовити, судами першої та апеляційної інстанцій не встановлено.

Щодо підстав для направлення справи на розгляд Великої Палати Верховного Суду

Компанія «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» 23 січня 2019 року звернулась до Верховного Суду із клопотанням, у якому просила передати вирішення цієї справи на розгляд Великої Палати Верховного Суду у зв`язку з наявністю виключної правової проблеми, а також у зв`язку з тим, що така передача необхідна для забезпечення розвитку права та формування єдиної правозастосовчої практики.

Відповідно до частини п`ятої статті 403 ЦПК України суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії або палати, має право передати справу на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо дійде висновку, що справа містить виключну правову проблему і така передача необхідна для забезпечення розвитку права та формування єдиної правозастосовчої практики.

Аналіз наведеної норми права дає підстави для висновку, що для передання справи на розгляд Великої Палати Верховного Суду необхідна одночасна наявність двох підстав: виключна правова проблема та необхідність формування єдиної правозастосовчої практики.

Наведені підстави для прийняття зазначеного процесуального рішення у цій справі відсутні, доводи, наведені з цього приводу, є надуманими. Наведені у клопотанні доводи щодо порушення судами першої та апеляційної інстанцій норм процесуального права та неправильного застосування норм матеріального права не дають підстав для висновку щодо наявності виключної правової проблеми у цій справі. Верховним Судом не встановлено наявності виключної правової проблеми, яка зумовлювала б необхідність передання справи на розгляд Великої Палати Верховного Суду для формування єдиної правозастосовчої практики.

Одночасно Верховний Суд врахував наявність процесуальних перешкод для розгляду та позитивного вирішення заявленого клопотання, врахувавши, що таке клопотання подано після закінчення строку для подання доповнень до касаційної скарги, а тому воно не підлягає врахуванню Верховним Судом під час розгляду касаційної скарги по суті.

Відповідно до частини першої статті 398 ЦПК України особа, яка подала касаційну скаргу, має право доповнити чи змінити її протягом строку на касаційне оскарження.

При цьому, вирішення процесуального питання про передачу справи на розгляд Великої Палати Верховного Суду за ініціативою суду касаційної інстанції відноситься до дискреційних повноважень Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду, вирішується за його розсудом та є можливим виключно у разі, якщо суд встановить для цього достатні та об`єктивно існуючі підстави, передбачені процесуальним законом.

Узагальнені висновки щодо дотримання процесуальних вимог під час розгляду такої категорії заяв національними судами України.

Верховний Суд дійшов висновку, що, розглядаючи подане клопотання, суди першої та апеляційної інстанцій не врахували та не виконали вимоги процесуального закону щодо розгляду такої категорії справ. В оскаржуваних судових рішеннях наявні помилкові висновки щодо недійсності арбітражної угоди як підстави для відмови у задоволенні клопотання. Інших підстав для відмови у задоволенні клопотання судами першої та апеляційної інстанцій не встановлено.

Враховуючи, що відсутні підстави для відмови у задоволенні клопотання про визнання та надання дозволу на виконання рішення іноземного суду, доводи боржника спростовані, обов`язкових підстав для відмови у задоволенні клопотання судами не встановлено,

Верховний Суд зробив висновок про скасування оскаржуваних судових рішень та ухвалення нового про часткове задоволення вимог клопотання.

Верховний Суд врахував, що розглядаючи клопотання про визнання й виконання рішень іноземних судів (арбітражів,) суд розглядає у визначених рішенням іноземного суду межах і не може входити в обговорення правильності цих рішень по суті, вносити до них будь-які зміни. Резолютивна частина рішення національного суду має відповідати резолютивній частині рішення іноземного суду, а тому клопотання в частині визначення розміру 8, 38 % від 2 468 816, 80 євро з 01 липня 2009 року і до 20 квітня 2017 року є виходом за межі змісту рішення іноземного суду, оскільки є його доповненням.

Відповідно до пункту 3 частини першої статті 409 ЦПК України суд касаційної інстанції за результатами розгляду касаційної скарги має право скасувати судові рішення повністю або частково і ухвалити нове рішення у відповідній частині або змінити рішення, не передаючи справи на новий розгляд.

Згідно з частинами першою, другою та третьою статті 412 ЦПК України підставами для скасування судових рішень повністю або частково і ухвалення нового рішення у відповідній частині або зміни рішення є неправильне застосування норм матеріального права або порушення норм процесуального права. Порушення норм процесуального права може бути підставою для скасування або зміни рішення лише за умови, якщо це порушення призвело до ухвалення незаконного рішення. Неправильним застосуванням норм матеріального права вважається неправильне тлумачення закону або застосування закону, який не підлягає застосуванню, або незастосування закону, який підлягав застосуванню.

Керуючись статтями 389, 400, 402, 409, 412, 416 ЦПК України, Верховний Суд у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду

ПОСТАНОВИВ:

Касаційну скаргу компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х» задовольнити частково.

Ухвалу Оболонського районного суду м. Києва від 15 травня 2017 року та ухвалу Апеляційного суду міста Києва від 05 липня 2017 року скасувати, ухвалити нове рішення.

Клопотання компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х» про визнання та надання дозволу на виконання рішень іноземного суду задовольнити частково.

Визнати Перше часткове рішення (з юрисдикції) Міжнародного арбітражного центру при Федеральній палаті економіки Австрії від 17 січня 2011 року у справі № SCH-5039 за позовом Компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» до Публічного акціонерного товариства «Перший інвестиційний банк».

Визнати, надати дозвіл на примусове виконання, видати виконавчий лист на примусове виконання Другого часткового рішення (по суті) Міжнародного арбітражного центру при Федеральній палаті економіки Австрії від 28 лютого 2011 року у справі № SCH-5039 за позовом компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» до Публічного акціонерного товариства «Перший інвестиційний банк», відповідно до якого Публічне акціонерне товариство «Перший інвестиційний банк» повинно заплатити компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» суму 2 468 816, 80 євро, що станом на 27 березня 2019 року за офіційним курсом Національного банку України становить 75 200 159, 73 грн, а також (плюс) наступні проценти: 11, 19 % від 1 381 564, 90 євро (що станом на 27 березня 2019 року за офіційним курсом Національного банку України становить 42 082 466, 85 грн) з 20 січня 2008 року до 21 грудня 2008 року; 11, 19 % від 2 468 816, 80 євро (що станом на 27 березня 2019 року за офіційним курсом Національного банку України становить 75 200 159, 73 грн) з 22 грудня 2008 року до 31 грудня 2008 року; 9, 88 % від 2 468 816, 80 євро (що станом на 27 березня 2019 року за офіційним курсом Національного банку України становить 75 200 159, 73 грн) з 01 січня 2009 року до 30 червня 2009 року; 8, 38 % від 468 816, 80 євро (що станом на 27 березня 2019 року за офіційним курсом Національного банку України становить 14 252 030, 72 грн) з 01 липня 2009 року.

Визнати, надати дозвіл на примусове виконання, видати виконавчий лист на примусове виконання Остаточного рішення (стосовно витрат) Міжнародного арбітражного центру при Федеральній палаті економіки Австрії від 06 червня 2012 року у справі № SCH-5039 за позовом Компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» до Публічного акціонерного товариства «Перший інвестиційний банк», відповідно Публічному акціонерному товариству «Перший інвестиційний банк» наказується (зобов`язане) виплатити Компанії «Норберт Шаллер Гезельшафт м.б.Х.» витрати на судовий розгляд у сумі 239 333, 57 євро, що станом на 27 березня 2019 року за офіційним курсом Національного банк України становить 7 290 100, 54 грн.

Постанова є остаточною і оскарженню не підлягає.

Головуючий В. А. Стрільчук

Судді С. О. Карпенко

В. О. Кузнєцов

С. О. Погрібний

О. В. Ступак

Постанова складена та оформлена іншим суддею-доповідачем Погрібним С. О. в порядку частини третьої статті 415 ЦПК України.